

Ans Geerlings over heden en verleden

Tijdens zijn eerste reis naar Tanzania 32 jaar geleden, gaf Wim Geerlings zijn stethoscoop aan dokter Maduhu van het Somanda hospitaal. Die was er dolblij mee want er was gebrek aan alles. Omdat we wisten hoe nodig onze hulp was, verscheepten we in de loop der jaren instrumenten, bedden, tandartsspullen, 2^e hands kleding en pennen, schriften etc. Gelukkig betaalden sponsoren mee aan de transportkosten. Tot hier de recessie uitbrak. In Tanzania was inmiddels veel meer te koop. We stopten met het verscheppen van spullen en probeerden voortaan de plaatselijke economie te stimuleren door ter plekke spullen te kopen. De overheid zou de ziekenhuizen en poliklinieken van spullen voorzien, maar dat lukte helaas onvoldoende. Dus bleven we toch klein instrumentarium verzamelen; spuiten, scharen etc. Dit werd meegenomen door degenen die naar Tanzania reisden. Tijdens de laatste reis, van Tony en Erica, ging het echter mis. De overheid blijkt nu strenge regels te hanteren. Er moeten hoge invoerrechten betaald worden en er komt een hele papierwinkel bij kijken. Na vele, vele jaren van het verzamelen van hulpgoederen moeten we nu met pijn in het hart besluiten om daarmee te stoppen. Uiteraard blijven we onze vrienden wel op andere manieren steunen. Ondanks een gevoel van verlies kijk ik terug op heel mooie, emotionele momenten die wij met onze vrienden in Tanzania hebben ervaren. Dat zal zeker zo blijven. En met dr. Maduhu van die aller eerste stethoscoop is een blijvend contact!

Bericht van Ester

“Mijn naam is Esther. Ik ben geboren in 1967 in Mwamhande in het Bariadi district. Van mijn 11^e tot mijn 17^e jaar ging ik naar school. Daarna ben ik

getrouwd met Amos. We woonden in Ditima. Ik bewerkte het land, we verbouwden groenten en mais. Er woonden meerdere familieleden en vrouwen op ons erf. Wij vrouwen werkten met elkaar op de samba. Dat is zwaar en vermoeiend. We zijn arm, maar wij als Sekumamensen vinden het fijn om elkaar te helpen. Amos heeft ‘opa Gooijer’, Gert, Wim en Gerrit leren kennen toen die op bezoek waren in Tanzania. Toen de nood aan de man was omdat de oogst mislukt was, heeft Amos een brief geschreven aan opa Gooijer en hem gevraagd ons te helpen. Zo is er een langdurige relatie ontstaan met de vrienden in Nederland. Ik ben zelf ook een keer met Amos, Phares, Tabitha en Stephen Masalu naar Nederland geweest. In Nederland is het leven gemakkelijk en hebben de mensen het goed.

Ik wil jullie laten weten dat ik gezond en gelukkig ben. Maar ik maak me veel zorgen om de staat van ons huis, dat niet goed onderhouden is. Doordat het niet regende, konden we niet zaaien en is er nu voedseltekort. Onze twee ossen, die we nodig hebben om de ploeg te trekken, zijn dood gegaan. Mijn zoon Doug loopt elke dag naar school, 10 km verderop. Ik gun het hem zo dat hij kan fietsen, maar ik kan geen

fiets betalen. Gelukkig maak ik 3 dagen per de week schoon bij de dispensary, zodat ik wat geld kan verdienen. Op dit moment is voedsel helaas erg duur, dus het geld is snel op.”

Noot van de redactie: inmiddels heeft de Stichting een fiets gekocht voor Doug; hij fietst er elke dag mee naar school!

De reis van Tony en Erica

Eind oktober vertrokken Tony en Erica Stanton voor twee weken naar Tanzania. Het doel van hun reis was:

- De huidige situatie analyseren: hoe gaat het met onze bevriende gezinnen?
- Wat is er nodig: welke (herstel-)werkzaamheden moeten er gedaan worden aan de basisschool en de dispensary?
- Na terugkeer: planning voor de komende tijd maken en fondsen werven

Daarnaast bezochten ze hun zoon Koen en zijn vrouw Jacqueline die in Arusha werken en wonen.

Hoe is de situatie?

Door de langdurige droogte zijn de vooruitzichten voor de voedselvoorziening slecht. Daarom is er in december geld overgemaakt voor voedsel voor 6 à 10 weken. Met de mensen in wiens scholing we geïnvesteerd hebben, gaat het heel goed! Amos Mozes is nu counsellor van de gemeenteraad in Gilja. Zijn broer Youssef heeft een

winkel. Yuven Charles heeft zijn bachelor gehaald en werkt bij een microkredietbank in Dar er Salam.

Stephene gaat elke 6 weken vanuit zijn woonplaats Mwanza naar Bariadi om de erven te bezoeken en te overleggen met het district management. De investering in hun onderwijs van deze mannen is een investering in de toekomst geweest.

De dispensary wordt goed gebruikt. Tony

en Erica waren getuige van het consultatiebureau in werking. De vrouwen moeten vaak wel 10 à 15 km lopen naar de dispensary. In dit geval waren er 40 à 50 vrouwen, die op de grond zaten te wachten. Wie niet aan de beurt komt, komt volgende week terug en probeert het opnieuw. De district nurse controleert ogen, oren en gewicht van de kindjes en verwijst zo nodig door naar het ziekenhuis 25 km verderop. Zij

wordt betaald door het district en de gemeenschap. Artsen willen hier niet wonen omdat het een achtergebleven gebied is. Als het niet regent, groeit er niks. Toch willen de bewoners er niet weg. Het is hun geboortegrond en ze vertrouwen op God om hen te helpen.

Wat is er nodig?

De bureautjes op de basisschool staan er en worden goed gebruikt, er is elektra en drie van de vijf staff houses zijn bewoonbaar. De andere twee moeten nog afgebouwd worden. Er zijn wel wat (reparatie-)werkzaamheden nodig aan de fundering,

ramen en deuren, vloeren, het dak, de wc's en de septic tanks. Support vanuit de gemeenschap is noodzakelijk. Het district doet bijv. de fundering en de muren, dan zorgt de stichting voor het dak en de rest. Dat kweekt commitment.

Na terugkeer

Het bestuur van de stichting kent de vrienden in Bariadi nu ruim 30 jaar. Hun gezondheid gaat langzaam achteruit. Het wordt tijd om te bekijken welke jongeren daar het stokje kunnen overnemen. De stichting zoekt samenwerking met andere organisaties om zo te blijven investeren in de basisbehoeften in het leven van de mensen daar. We berichten hierover later meer.

**WIJ ZIJN IN BEWEGING
VOOR ONZE VRIENDEN IN
BARIADI. U OOK?**

Lees verder op www.vriendenvanbariadi.org

